

всичко, што бѣше угодно за неѧ. Рускій посланникъ въ Цариградъ бѣше на първо мѣсто, което възбуждаше завистъ и страхъ у рускити всакогашни противници на Истога. Росина обяви ясно програмата си. Та постави цѣльта на политиката си нѣ въ поклашгането на върховната власть на султана, нѣ въ растуренето на държавата му, а въ съгласоването на факта да съществува Турция съ подобрението положението на християните, съ постъпено освободаване на християните нѣ отъ върховната власть на султана, а отъ робуването имъ на всякоя мусулманинъ. Росина не налѣгаше събитиѧта. Та се ползоваше отъ влияние то, што ѧ даваше довѣрието на Портата. Въ Турско всичко бѣше тихо.

Въ това врѣме излѣзе единъ гласъ за скорото падане на Турция. Дума стана за това нѣшто въ Англия, и безъ никакъвъ поводъ. Укорити, които се исинаха отъ еднажъ възъ скъпата и мила за Англичанети Турция, гласаха противъ руско то влияние: укоряваше се расточителностьта на султана, неговити каприции, намѣрението му да промѣни редѣтъ на прѣстолонаслѣдството, често то сваленне на министрити, оплаковаше се ослабването на английското влияние. Нето, говореха, Турция заплашва съсипване. Не се мина единъ мѣсець слѣдъ любопитный, нѣ бесцѣлный за това нѣшто разговоръ въ Английскій парламентъ, и се подкачи едно глухо размърдоване въ единъ кѣтъ на Европейска Турция. Въ Херцеговина избухна въстание, което се повдигна отъ едно случайно съблѣсоване каквито често се случоватъ въ Турско. Буната бържѣ захвана всичката областъ и се раширачи на Босна, като искра, кога падне въ барутъ. Турцити се заловиха да потычатъ буната по тѣхному. Запалиха се селата, и населението хукна да бѣга.

При онова влияние, каквото въ това врѣме имаше руската дипломация въ Цариградъ, надѣяха се, че ште може да се умири булата. Росина нѣмаше интересъ да распалова работата, която не бѣше подкачена отъ неѧ, и истинскити отношения между неѧ и Портата оште не бѣха се измѣнили. Портата показоваше, че иска да се стовори и виждаше се, че бѣше готова да земе таеъви мѣрки, каквито ѧ посочи Росина. Виждаше се, че можеше всичко да се тури на редъ въ начало то между Росина и Портата. Нѣ стана потребѧ за европейскій концертъ. Найде се за добръ да се свика всички Европа. А на това Австрия, която явно подбаждаше булата, побърза да земе дѣятелно участие въ въпроса. На нейната земѧ се брибраха много бѣжанци, на които въ начало имъ помагаше правителството.

Европейскій концертъ, намѣсто да умали работата, както се надѣваше свѣтътъ, той повече на уголѣми и заплете. Задъ концертътъ се показа, че съществува различна своекористна цѣль, която, не се искашоваше открито; повдигна се съперничество и взаимно прѣчане.

Въведеніе бѣше нотата на графъ Андраши. Въ неѧ вече зеха да се слушатъ лъжовни ноти, които не прѣдказоваха, че за напрѣдъ ште има съгласие. Доклѣ играта отиваше дружески, можеше да се чака, че задружната мъдрость на дипломацията ште даде на населениѧта нѣшто повече отъ оная реформи, каквито тогава Портата вече бѣше дала на думи въ султанскій фирманъ, който бѣше даденъ наскоро. А въ същность нотата бѣше съштий фирманъ съ притурка на едни члѣнове, които ништо не казоваха за писменното задлѣжение на Портата. Па и това оште не бѣше лесно да се тури въ редъ. Англия влѣзе въ конференцията безъ срѣдце, и самата направи на Портата много бѣлѣжки.